

GLORIA WENDROFF – Heavenletters

Het Verhaal van Heavenletters - VISIE

Een heel kort verhaal over Heavenletters

In 1988 begon ik met het schrijven van brieven aan mijzelf en ik kreeg antwoorden.

Ik dacht: "Hmm, als ik mijzelf kan aanspreken en antwoorden kan krijgen, waarom dan niet bij God?"

Ik had altijd gehoord dat ik naar de top moest gaan, dus begon ik God vragen te stellen, eerst voor mezelf en later voor anderen, en God antwoordde met een gezond verstand en een visie die veel verder ging dan ik ooit had kunnen bedenken. En toen begon God binnen te komen met wat Hij ons wilde laten horen. Eén ding over God, Hij wil dat Zijn woorden worden gedeeld, en dus wordt er elke dag een nieuwe Heavenletter per e-mail verzonden.

Een beetje langer verhaal

Hoe kwam het dat ik begon te horen en op te schrijven wat God zei?

Mijn eerste antwoord is dat ik het niet echt weet.

Mijn tweede antwoord is dat het uit elke draad van mijn Wezen kwam.

En het derde antwoord is dat het er niet toe doet. Wat God zegt, doet ertoe!

Maar dit weet ik wel: Heavenletters™ kwam niet voort uit een bliksemflits. Het was geen enorm evenement. - maar dat was het natuurlijk wel!

In eenzaamheid en verlangen en verwondering en twijfel en onwetendheid stelde ik mijn menselijke vragen, en er kwamen antwoorden, en de Antwoorder zei Ja, Hij was God.

Maar hoe kunnen deze woorden die mijn pen schreef van hem zijn? Ik wist dat ze niet van mij waren, maar hoe konden Gods woorden tot mij komen? Oh, wat wilde ik bevestiging.

O, en onschuldig, tegen iedereen die me vroeg wat ik die dagen aan het doen was, zei ik: "Oh, ik schrijf Gods woorden nu op in een notitieboekje en --"

In plaats van bevestiging kreeg ik rare blikken. Ik hield de Hemel een jaar lang voor mezelf totdat ik minder gaf om wat anderen dachten en meer om wat God te zeggen had.

God zei dat de Hemel moest worden uitgebreid, en ik moest het uitbreiden. Zo moedig mailde ik dagelijks Heavenletters™ naar een paar vrienden, en toen waren het er acht. En toen waren het er zestien.

En toen werden de lezers, Heaven-abonnees, en toen werden zestien zestig enzovoort, en ontstond er een interactieve nieuwsbrief.

En lezers wilden hun persoonlijke vragen ook rechtstreeks aan God stellen. Vragen zoals:

God, hoe vind ik liefde en hoe weet ik wanneer het echt is?

God, hoe ga ik om met de dood van mijn kind?

Hoe is de hemel?

Hoe verzoen ik de wereld zoals die is met het Goddelijke?

Hoe kan ik aan de kost komen voor het leven zonder te worstelen?

Hoe laat ik het verleden los?

Wat is de betekenis van het leven?

Toch vragen die dieper gingen.

Heavenletters™ ontvouwde zich in de loop van de tijd door interactie tussen God en mij, terwijl ik Zijn woorden opschreef, en tussen God en de pionier lezers terwijl ze hun vragen stelden en Gods antwoorden ontvingen.

En zo veranderde onze bewuste opneming.

Zoals God ons hoorde, werd het een mogelijkheid dat Hij inderdaad van ons hield, zoals ieder van ons persoonlijk en collectief.

Deze ongrijpbare mogelijkheid groeide uit tot onze ervaring.

We konden keer op keer aan onszelf twijfelen, maar de bruikbaarheid van God als een intieme metgezel van ons hart bleef terrein winnen.

Beetje bij beetje groeide onze kleine aanvaarding, dat God ons kende en dat wij God kenden, dat groeide uit tot het begin van geloof.

God beantwoordde meer dan onze vragen. Hij gaf meer dan onze gestelde vragen. Hij gaf meer dan antwoorden. Hij sprak tot ons hart. Wat de vraag ook was, of wie hem stelde, God sprak tot ieder van ons.

We ontdekten dat we allemaal hetzelfde waren. In deze zin konden we begrijpen dat we allemaal één waren met God.

Al die tijd luisterde God naar ons en onze verwarring en onze angsten, en Hij antwoordde.

En toen, na twee jaar publicatie, wilde God dat Heavenletters™ hoger zou gaan. Hij wilde dat ze gepubliceerd werden zonder onze persoonlijke agenda's. We kunnen nog steeds onze vragen aan Hem stellen, maar los van de gepubliceerde Heavenletters™.

Hij zou ons naar Hem opheffen, in plaats van voor ons neer te buigen.

Dit is hoe ik het zag. We moesten op een manier, uit de weg gaan.

Nu moesten we naar God luisteren. We moesten Zijn leiding volgen.

En dus zou Hij ons leven charmeren en veranderen, want door Zijn woorden begonnen we te leren hoe we het leven op Aarde konden leven zoals God het bedoeld had. Dit is niet iets helemaal geregeld, en dat is het nog steeds niet.

De evolutie van Heavenletters™ heeft voor jou zijn rol gespeeld of een rol gespeeld. God bereidde de vroege lezers stapsgewijs voor, maar Hij bereidde jou voor zonder dat je het wist.

Je kunt Gods liefde en wijsheid nu oppikken zoals het voor je wordt neergezet. Je kunt de stappen overslaan. Dit is jouw ingang. Jij, diegenen die Heavenletters lezen, het is bedoeld om ze te lezen. Gods Woorden zijn voor jou zoals jij, aangezien God Zijn woorden aan jou geeft. Heavenletters™ zijn meer dan woorden. Ze zijn Gods licht op ons.

En zo maakten de allereerste lezers nu de weg vrij voor Heavenletters.

Ga nu met Gods zegeningen de Hemel binnen. Dit is waar jij binnenkomt.

En zo maak je de weg vrij voor degenen die jou volgen.

Welkom.

Een meer compleet verhaal

Ik ga je een waargebeurd verhaal vertellen over hoe Heavenletters™ is ontstaan. Maar voordat ik dat doe, wil ik zeggen dat ik om drie redenen aarzel om dit allemaal te beschrijven:

1. De aandacht kan beter worden gevestigd op wat God zegt dan op het verhaal van een individu.
2. Deze bevrijde ervaringen zijn HET niet. Ze maken er deel van uit, of een spoor ervan, maar ze zijn HET niet. Zelfs als elke draad zou worden beschreven, zouden we de Waarheid niet hebben. De Waarheid is dat God ons leidt, en we kunnen achteraf alleen maar raden hoe.
3. Ik wil niet dat mijn verhaal misleidend is. We struikelen allemaal op dezelfde manier, en toch gebeuren er goede dingen.

Met deze disclaimer, hier is een deel van mijn verhaal:

Ik ben geboren in een joods gezin dat noch spiritueel noch religieus was.

Mijn lieve moeder en vader beschouwden God eerder als iets waar mensen voor deden alsof ze erin geloofden, maar dat deed niemand echt.

Ik geloofde hier niet in, maar ik had ook geen relatie met God. Ik had geen gedachten over God.

Er is één ding waar ik op kan terugkijken in mijn jonge jeugd dat een teken kan zijn geweest van iets dat komen gaat. Het is een hele klus om het te zeggen, maar dit is mijn verhaal, dus ik kan het zeggen.

Er was een grote poster opgerold in een kast op onze zolder waar ik tijd aan besteedde, ik rolde het uit en bekeek het. De poster was een foto van het gezicht van een mooie baby. De lucht boven de baby was donkerblauw en daar straalde een ster. Het was een afbeelding van het kindje Jezus. Dat wist ik toen nog niet. Mijn moeder heeft deze foto op poster bewaard omdat hij op mijn broertje Bennie leek toen hij nog een baby was! Nu slaan we zo'n vijftig jaar over, al zijn er ook andere mogelijkheden en wendingen die er wel en niet in zouden kunnen zitten.

Heel toevallig zag ik een deel van JESUS CHRIST SUPERSTAR op TV bij mijn dochter. Een andere keer, opnieuw bij toeval, ving ik een ander deel ervan op en ik werd er verliefd op. Mijn dochter heeft het voor me opgenomen. Vanaf dat moment was het wat ik iedere avond deed: JESUS CHRIST SUPERSTAR kijken. Ik heb het 125+ keer achter elkaar bekeken!

Het was niet zomaar een film voor mij. God of Christus had het betoverd, of mij, en ik was erbij in de film. Het speelde zich af in mijn hart.

Alle verhalen over de goddelijkheid van Christus die ik op de openbare school had geleerd, hebben me nooit geraakt. Nogal het tegenovergestelde. Maar in JESUS CHRISTUS SUPERSTAR trok zijn menselijkheid me aan, en het was zijn menselijkheid die mij voor zijn Goddelijkheid deed ontwaken. Hij kon zich ergeren aan zijn vrienden. Hij zou ongeduldig kunnen zijn. Zijn vrienden lieten hem in de steek; waarom konden ze niet eens bij hem wakker blijven? En hij was er niet happig op om gekruisigd te worden. Hij was echt, sprak wijsheid en was onschuldig. Het was door zijn menselijkheid dat ik hem met heel mijn hart ging liefhebben.

Toen veranderde JESUS CHRISTUS SUPERSTAR weer in een gewone film en het tovermiddel was voorbij, zoals alle tovermiddelen of spreuken.

Hetzelfde scenario speelde zich af met GODSPELL, ik heb deze film gezien bij mijn dochter op TV. Ze heeft het voor mij opgenomen en ik heb er meer dan 35x gefascineerd naar gekeken.

De tweede keer dat ik het zag, in de scène waarin Jezus de make-up van de gezichten van zijn vrienden verwijdert en hen gedag zegt, hoorde ik mezelf eruit flappen: "Ik zal je nooit meer verlaten."

Nu kom ik dichterbij hoe Heavenletters™ tot stand kwam.

Een vriend van mij gaf me een ingelijste foto van Jezus. Het was de afbeelding van Christus die door Sai Baba werd gemanifesteerd op een foto van de Lijkwade van Turijn. Ik bewaarde die gouden foto van hem op mijn salontafel.

Als ik alleen was, vanaf de stoel, dan keek ik hem echt in de ogen. Zijn foto deed me elke keer smelten en ik merkte dat ik huilde. Zijn medeleven kwam uit zijn ogen in mijn hart, en huilen deed ik.

Op een keer, niet anders dan elke andere keer, was ik alleen en keek hem in de ogen, en plotseling kwam Christus uit de foto de kamer in en verscheen voor mij. En toen, voor mijn ogen, werd zijn te onderscheiden beeld, een gouden licht, een en al aura, en het licht wervelde voor me en vulde me.

En toen sprak hij tegen mij. Hij zei: "Gloria, ik zoek je al een hele tijd."

Ik zei hardop: "JIJ HEBT MIJ gezocht?"

Hij zei: "Ja, ik zoek je al een hele tijd."

En hij ging weer terug in de foto.

Toen had ik een duidelijk inzicht. Ik denk dat het inzicht aan mij is gegeven, en het was niet echt van mij. Het was dat de zoeker en de gezochte dezelfde zijn.

De zoeker en de gezochte zijn hetzelfde. Op dit moment begreep ik het dus volledig. Het was niet met woorden gezegd, maar ik begreep dat dit was wat ik moest weten. Dat was de betekenis van wat Christus tegen mij had gezegd.

Ik huilde en lachte, en ik dacht dat vanaf dat moment, telkens als ik naar zijn foto zou kijken, Christus weer in goudlicht aan mij zou verschijnen. Het is nooit meer gebeurd.

Ik geloof dat hij me aan God voorstelde en mij aan Hem overdroeg.

En ik schrijf Gods woorden op, die God natuurlijk wil dat ze worden gedeeld met iedereen die ze kan ontvangen.

Het langste verhaal van deze verhalen

Introductie

Geliefde lezers, hoe het schrijven via God en Heaven Letters tot stand zijn gekomen, daar kan ik alleen maar naar gissen. Ik kan dit en dat aan elkaar koppelen en zeggen dat het zo is gebeurd, maar ik ben niet echt zeker van hoe en waarom en wat?

Natuurlijk vind ik het heerlijk om te denken dat de waarom was

B * E * S * T * E * M * M * I * N * G!

Het is onwaarschijnlijk dat iemand anders dan God mij zou hebben uitgekozen. Ik wil niet zeggen dat ik de meest onwaarschijnlijke persoon ben, maar ik zou zeker niet in de top tien of honderd of tienduizend staan.

Soms denk ik dat ik gekozen ben (of heb ik mezelf gekozen?) zodat iedereen zou kunnen zeggen: "Nou, als ZIJ het kan, kan ik het zeker."

Hoe dan ook, het schrijven van en met God is een gebeuren en ik sta te springen van vreugde om er deel van uit te maken. Ik accepteer het van harte.

Wat zou me nog meer zo kunnen opslokken? Alleen God. Niets dan God. Wat ik God noem, deze stemloze stem die mijn wezen vangt.

Ik ben opgetogen, blij, dankbaar, trots, nederig, onder de indruk en bang - want je denkt niet echt, ik weet wat ik aan het doen ben, of waar dit echt naartoe gaat en wat er vervolgens gaat gebeuren of dat ik er klaar voor ben!

Soms maakt dit schrijven van en met God gewoon deel uit van het leven zoals elk ander, zoals een wandeling maken. Het is iets wat ik doe. Ik ga ervoor zitten. Als ik midden in het schrijven via God ben, denk ik er niet aan. Ik liet, laat het gebeuren. Mijn hele focus is daar. Tegelijkertijd moet ik zeggen dat ik dan op mijn gelukkigst ben, ook al ben ik me op dat moment niet bewust van gelukkig of iets dergelijks. Ik zou bijna kunnen zeggen dat het schrijven via God, een tijd is van geen gedachte, geen eigen gedachten, alleen God die Zijn gedachten fluistert, en ik luister ernaar. Ik zeg dit hoewel ik me tijdens het schrijven van Gods woorden heel goed bewust ben van mijn omgeving, de wind in de bomen, of ik het warm of koud heb, en hoe mijn maag voelt.

Ik hoor alle huisgeluiden en ik kan de kat in en uit laten.

Terwijl God het over brengt, gaat het leven door.

Hoe is het begonnen? Het gevaar bij het selecteren van gebeurtenissen is dat dingen dramatischer worden gemaakt dan ze in werkelijkheid waren.

Maar hier komt het -- dit is mijn spirituele reis. Ik zal alles onthullen wat ik kan bedenken dat gedurende een tijdsbestek van zestig jaar leek te leiden tot het schrijven van God.

Het schrijven

Ik heb altijd al schrijver willen worden. Toen ik een ongelukkige tiener was, zo ongelukkig, schreef ik altijd op zolder in een kleine nis op een bureau van esdoorn hout. Elke avond schreef ik zonder mankeren en met plezier ongeveer tien pagina's, beide kanten vullend.

Ik viel in een beter vervul systeem dan ooit tevoren.

Ik legde gewoon de ene na de andere geschreven pagina met de bedrukte zijde naar beneden in een la die precies de juiste maat had om de pagina's netjes op te bergen.

Maar schrijver willen worden was niet het enige dat in mijn leven speelde of mijn gedachten bezighield. Dus het heeft niet de afmeting zoals het nu klinkt.

Naarmate de jaren van schrijven verstreken en mijn schrijven niet zo openlijk autobiografisch was als het was, was mijn grootste gebrek, in woorden, het plannen en samenspannen. Ik had zelfs gezegd: "Als iemand me maar een plot kon geven en me kon vertellen wat ik moest schrijven." Ik bedoelde natuurlijk niet dicteren, maar kijk, hier ben ik nu, ik neem dictaten op van de verhalenverteller Aller Tijden!

Toen ik een keer een verhaal aan het schrijven was, was het alsof een andere stem het overnam. Deze ene keer was het alsof het verhaal zichzelf aan het schrijven was. Het wist wat er gaande was voordat ik het deed wat het daarna ging zeggen. Het ging over iemand die Ursula heette, en ik denk dat ze non was of later non werd, en het verhaal speelde zich af in een ander land, geloof ik. Ondertussen dwong ik mezelf te stoppen omdat ik een afspraak had, en ik heb dat verhaal nooit kunnen oppakken waar het was geëindigd.

Natuurlijk heb ik soms gewenst dat ik niet was gestopt en vraag ik me af wat de rest van het verhaal zou zijn geweest.

Onderwijs

Toen ik in het laatste jaar was op de middelbare school, had de adviseur voorgesteld dat ik kleuterleidster zou worden. Ze stuurde me naar een kleuterklas, en dat vond ik natuurlijk leuk. Ik ging naar de universiteit met de bedoeling om kleuterjuf te worden. Maar toen het ging om het kiezen van lessen, wilde ik de basis cursussen niet. Ik wilde de literatuur cursussen, en dus werd voor mij het hoofdvak literatuur.

Ik was niet op zoek naar God, maar ik denk dat het God in de literatuur was die me aantrok. Nu kan ik zeggen: Waarover denken grote schrijvers anders dan over God? Wat zijn al deze eeuwige en universele waarheden anders dan die van God? Toen wist ik gewoon dat ik getekend was.

Religie heeft me nooit getrokken. Soms miste ik het hebben van wat andere mensen leken te hebben, maar op zichzelf stond ik er ver buiten.

Ik snapte niet eens wat religie moest zijn. Het was niet echt voor mij, en ik had geen eerbied. Ik had ook geen gebrek aan respect, maar ik kon alleen maar met een verband ermee, net doen alsof of zelfs maar begrijpen waar het voor zou kunnen zijn of waar het echt voor was. Ik had geen relatie met God. Religie was een vreemde taal voor mij, en niet een die ik ooit zou leren.

En toch kwam God op de een of andere manier mijn hart binnen.

Toen ik op de middelbare school zat, was het een sociale bezigheid om naar diensten te gaan op de Hoge Feestdagen, en een keer gingen een paar andere meisjes en ik naar een kleine orthodoxe synagoge in het noorden van de stad waar ik woonde. Alleen oude mensen gingen er nog heen. Natuurlijk bestaat dat zoals toen niet meer. De kleine oude dames zaten op een balkon en baden vurig. Ik had het gevoel dat deze vrouwen iets hadden wat ik niet had, en dat wat zij hadden echt en goed was, maar dat kwam het dichtst in de buurt van iets diepreligieus voelen.

Toen ik op de universiteit zat, was er een medestudente die zeer religieus Joods was. Haar naam was Shulamith Moses. Ze was vrijgesteld van de lessen op zaterdag. Ik kende Shulamith alleen terloops. Op een keer in het damestoilet zei ze tegen me: "Weet je, Gloria, op een dag zul je echt met God in het reine moeten komen."

Ik dacht O, en wist eigenlijk niet wat ik ervan moest denken.

Ik voelde enige schaamte en verwarring en had geen idee wat ik eraan kon doen. Natuurlijk deed ik niets. Ik ben Shulamith nooit vergeten.

De Bijbel

Een zomer volgde ik een cursus Bijbel als literatuur aan de universiteit van Berkeley, en ik was teleurgesteld. Wat ik ook verwachtte te krijgen van de cursus, ik kreeg het niet.

Terugkijkend was het beste Bijbelse wat me ooit is overkomen, de ongeveer vijf minuten die elke ochtend gedurende mijn openbare schooljaren door de leraren uit de Bijbel werd voorgelezen, voor of na de 'groet aan de vlag'.

Ik bedoel niet dat ik echt luisterde, maar sommige woorden kwamen uit mijn oren naar mijn geest en mijn hart.

Het beetje kennis van de Bijbel heb ik van die ochtenden dat de leraren de Bijbel hardop lazen.

Overigens, ik was literaire redacteur van mijn middelbare schoolboek jaarboek. Het jaarboek moest een speciale quote of thema hebben - en ik was degene die het koos, en dit is wat ik koos: "Laat je licht zo schijnen voor de mensen." Matheus. Ik moet iets hebben geweten voordat ik iets wist.

Californië en Ontdekking

Ik ben opgegroeid in Massachusetts, maar toen ik getrouwd was, woonde ik in Sacramento, Californië. Mijn dochter is daar geboren.

Ik kan me niet herinneren dat ik naar religieuze diensten ging, maar mijn man wel, dus ik moet enig contact hebben gehad.

De synagoge had behoefte aan een zondagsschoolleraar en de voorzanger vroeg me of ik wilde helpen. Ik vertelde hem dat ik geen achtergrond had en zo, maar hij zag dat niet als een probleem. Is dat geen wonder?

Ik kreeg een klas en deed eigenlijk wat ik wilde. Ik veronderstel dat er boeken waren en er werd gesproken over vakanties en ik kon aardig doen alsof.

Ik herinner me ook dat ik wat Waldorf School-achtige dingen deed met de kinderen. We hebben de schepping nagespeeld!

Bij toen God de wereld schiep, gingen de armen in een O (rond), en we zeiden een flinke Ohhh. Eerst noemden de jongens- Adam en Eva – via de meisjes volgde. Na elke benoeming, zeiden we allemaal een flinke bewonderende Ah en deden we met eerbied de armen in de hoogte.

Ik had geen geloof en maakte me niet druk om God, en toch vertelde ik mijn dochter een verhaal toen ze klein was, over hoe God op zoek was naar een geweldig klein meisje voor haar vader en mij, hoe God over de hele wereld zocht naar dit hele dierbare kind. Hij keek hier en hij keek daar, totdat hij een prachtig klein meisje voor ons vond genaamd Lauren. Natuurlijk heb ik er wat moois van gemaakt. Pas nadat ik begon te mediteren, begon ik te ontdekken dat ik een spiritueel wezen was. Mijn dochter was toen twaalf.

Mijn bewuste verlangen naar God groeide en groeide. Ik kan me momenten herinneren dat ik absoluut wanhopig was om God te leren kennen.

Ik beukte op mijn kussen en riep uit: "Ik wil God kennen. En ik wil weten dat ik het weet." Dat duurde een paar jaar voordat Godwriting™ begon.

Voorspellen

Ongeveer vijftwintig jaar geleden, vóór Godwriting™, deed iemand mijn astrologische kaart zoals in het Oosten. Hij zei dat ik spiritueel ging schrijven.

Ik zei: "Maar ik schrijf fictie."

Hij zei: "Dat zou best kunnen, maar je gaat iets spiritueel schrijven."

Hij zei dat het schrijven niet formeel zou zijn; het zou zijn als praten. Ik haalde daar gewoon mijn schouders over op. Ik dacht niet na over wat hij zei.

Eigenlijk was ik algoed op weg met Godwriting™ en dacht ik niet na over wat de astroloog had gezegd, totdat ik op een keer een antwoordapparaat wilde testen, een bandje pakte en het erin stopte. De willekeurig gekozen tape bleek de opname te zijn van die sessie met de astroloog. Het antwoordapparaat deed het, en het gedeelte dat ik toevallig hoorde was: "Je gaat spiritueel schrijven." Toen herinnerde ik het me pas!

Ook een aantal jaren geleden heb ik telefonisch overleg gehad met een heel speciale chiropractor. Terwijl hij me vertelde met welke wervels er wat was en welke thee ik moest drinken, begon hij te lachen.

Hij zei: "Oh, je zult heel veel geestelijke zegeningen krijgen. Je zult heel gelukkig worden." Ik vroeg hem welke vorm dit geluk zou aannemen, en hij zei dat hij het niet mocht weten en dat ik moest wachten." Eigenlijk vergat ik dat ook totdat ik een Godwriting™-workshop gaf in Pennsylvania, en een vriendin van mij die aanwezig was, herinnerde me eraan dat ik haar dat lang geleden al had verteld.

De Cursus in Wonderen

Ik spreek nu over ongeveer negen jaar geleden en ik kwam in wat je kan noemen een koopjeswinkel en daar stuitte ik op een editie van Een Cursus in Wonderen, het had een zachte kaft. En voor twintig cent. Toen het eenmaal in huis was, ontdekte ik dat ik het niet kon lezen.

Mijn ogen zouden over de pagina's gaan, maar lezen deed ik niet.

Ik kon er niet eens aan beginnen. Af en toe haalde ik het boek tevoorschijn en probeerde ik het opnieuw. Geen succes. Het duurde nog een paar jaar voordat ik het eindelijk niet alleen kon lezen, ik kon het ook niet wegleggen!

Ik las Een Cursus in Wonderen als een roman. Het werd dat boek dat ik niet kon wegleggen. Ik weet zeker dat ik het sneller heb gelezen dan wie dan ook in de geschiedenis van de mens. Ik las het vier keer en deed het werkboek twee keer.

Godwriting™ begon op een van de momenten dat ik nog Een cursus in wonderen aan het lezen was, en ik weet zeker dat dit Goddelijke boek het te begane veld bewerkte.

Omdat ik zoveel van Een Cursus in Wonderen hield, ben ik een informele wekelijkse groep begonnen waar we elkaar ontmoetten om er hardop uit voor te lezen. Ik heb nooit over interpretaties willen discussiëren. Ik wilde zelfs nooit iemands interpretatie horen. Alleen al het lezen van de woorden betekende veel meer voor mij dan welke interpretatie dan ook. Ik was niet geïnteresseerd in het bestuderen van het boek. Ik wilde niet dat iemand, hoe wijs of geweldig ook, me zou vertellen wat een zin of passage betekende.

Ik voel hetzelfde voor Heavenletters™, dat ze ons zelf meer geven dan enige interpretatie ooit zou kunnen. Gelukkig is God het met me eens, of liever, ik ben het met Hem eens. Ik hoop dat het dat is. Het allereerste begin van Godwriting™ was niet exclusief van God. Soms was het de Goddelijke Moeder of Maria en soms Christus. En er was een verschil.

Ik kan er de vinger niet op leggen, maar er was iets. Eens voelde ik dat het niet God of Christus of Goddelijke Moeder was die aan het woord was, en ik vroeg: Wie ben jij?

En het antwoord was Raphael, de engel van genezing.

Dat gebeurde maar één keer.

Nu naar enkele meer onverwijld factoren die opzettelijk de komst van Godwriting™ leken te beïnvloeden.

Ik heb in -het meer complete verhaal- hierboven gesproken over de invloed van de twee films, JESUS CHRISTUS SUPERSTAR en GODSPELL.

Was dat niet iets bizars. Ik heb het ook gehad over die ene mooie tijd toen Christus uit het beeld (foto) kwam dat ik van hem heb en voor mij verscheen in zijn stralende gouden licht en me vertelde dat hij me zocht. Mij!

Maar er zijn een paar directe factoren waarover ik je nu zal vertellen.

Herstel van de Ziel - de Amerikaanse Indiaan

Ik heb een aantal 'herstel' behandelingen gedaan -American Indian Soul- bij een prachtige sjamaan in Arizona. Via de telefoon. Wat er gebeurt bij het herstel van een ziel, is dat de sjamaan geesten oproept die verloren stukjes ziel terugbrengen, in dit geval de mijne. Ze kunnen een deel van mij zijn bij de geboorte, voor de geboorte, als kind, in een vorig leven enz. De stukjes ziel kunnen verloren zijn gegaan omdat ik ze heb weggegeven, ze zijn me afgenomen, of ze zijn misschien weggevlogen vanwege een trauma. De stukken kunnen zich in de astrale wereld bevinden of op Aarde of in andere dimensies. De sjamaan kiest niet welke stukken terugkomen. Ze vertelt gewoon wat ze heeft gezien. Tijdens een paar van deze behandelingen kwamen er mooie stukjes terug. Erg lief. Misschien terugkomen als een juweel. Het leek allemaal op poëzie. Nu de stukjes terug zijn, wil je ze houden. Als onderdeel van het herstel van de ziel, bedank je elk stuk voor het achtentwintig dagen lang elke dag terugkomen. Je vraagt ze ook om welk geschenk of welke kennis ze hebben meegebracht, en je vraagt wat je kunt doen om ze blij te maken dat ze blijven.

Ik zou dit in gedachten doen, en dan dwaalden mijn gedachten af, en ik wist niet zeker of ik het echt had gedaan. Voor het grootste deel van de tijd herinnerde ik mij niet meer wat er was gebeurd. Dus na een tijdje begon ik op te schrijven wat de stukjes van mijn ziel me vertelden.

Stukjes van mij op zevenjarige leeftijd zouden me kostbare kennis kunnen geven. Elke dag kwamen er mooie inzichten en wijsheid uit deze verloren stukjes van mezelf.

Deze sjamaan stierf, zoals we allemaal moeten. En ik had een sessie met een andere sjamaan. En het was anders. Als mijn eerste, oorspronkelijke geliefde sjamaan nog had geleefd, weet ik niet of dezelfde stukken zouden zijn teruggekomen, maar deze keer was het heel anders. De stukjes die terugkwamen waren niet wat ik mooi zou noemen. Een daarvan was een mes. De ene was een mes en een man en een vrouw als één. En een andere was een zwarte panter.

Ik volgde dezelfde procedure. Het mes bleek te zijn, mijn assertiviteit.

De man/het mes/de vrouw - het mes was mijn ruggengraat, de man mijn mannelijke kant en de vrouw mijn vrouwelijke kant. De zwarte panter was mijn kracht. Ik weet niet meer wat er precies werd gezegd en geschreven gedurende de achtentwintig dagen, maar elke dag kwam er iets wijs.

Op een gegeven moment dacht ik: Mijn Hemel, als een mes of een zwarte panter mij wijsheid kan geven, waarom God dan niet?

Een Kleine Non

Er was nog een kleine onverwachte factor.

Een vriend leende me een boekje, vertaald uit het Frans, Lui et Moi, Hij en Ik.

(Gabrielle Bossis) Het boekje bevat het gesprek tussen een lieve non van weleer en Jezus. In grote lijnen ging het boek als volgt:

De non zou de datum en locatie opschrijven waar ze was.

Ze zou zeggen dat ze het niet waard was om in de tegenwoordigheid van Christus te zijn. En Christus zou zeggen: Nee, nee, ze was het waard.

De eenvoud en onschuld van dit boek raakte me zeer.

Op een gegeven moment zei ik tegen mezelf: als deze kleine non dit kan, kan ik het zeker. Ik kan beter dan dit. Ik kan het ontwikkelen en verdere vragen stellen.

En zo durfde ik God te schrijven en te horen wat Hij te zeggen had.

De visie van de sjamaan

Er is nog iets anders dat ik zou willen vertellen over mijn zielherstel met de eerste sjamaan. Op een keer had ze een visioen. Ik heb het opgeschreven in een van de ongeveer honderd notitieboekjes, en als ik het vind, zal ik de complete veeldimensionale visie die zij had met jullie delen, maar ik zal nu vertellen wat ik me herinner. Het ging als volgt:

Ik was op een schip, een lijnboot. Het was aan het zinken. Iedereen stapte uit en stapte op een reddingsschip. Ik zou ook van het schip afstappen, maar ik moest een andere weg gaan dan alle anderen. Er was een touw als een waslijn hoog boven het schip, en ik hield mijn armen omhoog en op de een of andere manier kreeg ik het touw vast, en hand voor hand kwam ik via het touw naar het wachtende schip – of ik gleeed via het touw, ik weet het niet meer.

In ieder geval ging het over dat ik mijn eigen weg moest gaan en niet zoals vele anderen dat doen.

En dat lijkt zo te zijn in het leven. Ik kan niet gaan zoals de meeste iedereen doet. Soms leek dit verdrietig, en soms niet verdrietig. Gewoon zoals het is.

Dat zou kunnen verklaren waarom ik geen deel heb kunnen uitmaken van een formele religie. Of veel anders eigenlijk.

De Spirituele Reis, jullie Spirituele Reis

Toen ik Engelse les en 'creatief' schrijven gaf, op de middelbare school, om de kinderen op weg te helpen met schrijven, vertelde ik ongeveer als volgt hoe ze zouden kunnen beginnen met hun samenstelling:

“Laat mij jou vertellen over [mijn vis als huisdier].”

En dan vertelde ik ze een manier om er meer in te brengen.

“Nu dat ik jou heb verteld over [mijn favoriete huisdier], wil je mij vertellen over die van jou?”

Dus, ik zeg tegen jou, jullie, nu dat ik jullie verteld heb over mijn spirituele reis, vertel mij over die van jullie.

Eén voor één brengen wij de Aarde weer dichterbij de Hemel.

Gloria Wendroff, schrijver met God. (Godwriter™)

The Godwriting™ International Society of Heaven

Hoe het schrijven met God mijn leven veranderde

Je kan dit schrijven met God niet iedere dag doen en hetzelfde blijven.

Sommige veranderingen in mij en mijn leven gingen snel, en sommige deden er wat langer over.

Sommige hebben nog niet plaatsgevonden.

En sommige veranderingen blijven hangen, terwijl andere komen en gaan.

De trend is absoluut omhoog; de hogere of dat van het hogere zijn hoger, en de lagere zijn ook hoger. IK BEN veranderd. Maar er komt nog meer.

Sommige van de verschillen die ik opmerk, kunnen jullie misschien vreemd lijken. Ze lijken mij vreemd. En sommige verschillen zijn dromen die uitkomen.

Eerst kan ik beter iets zeggen over de dingen die helemaal niet veranderen:

Ik moet nog steeds elke dinsdagochtend de vuilnis buiten zetten. Geld valt niet uit de bomen. Ik koop dingen die ik niet nodig heb. Mijn huis is rommelig. Ik eet te veel. Ik doe domme dingen, zeg domme dingen. Een bestuurder in een andere auto kan naar me toeteren. Mijn auto kan afslaan en olie lekken. Mijn haar wordt grijs. Van harde geluiden schrik ik. Ik wil dat mijn evolutie versnelt of vertraagt, afhankelijk van. Ik hou van een goede film, een goed boek, maar ik lees ook troep. Ik maak kruiswoordpuzzels. Over veel dingen, daar heb ik vragen over. Ik hoop dat jullie dit kunnen begrijpen.

Sommige onverwachte, misschien minder gewenste veranderingen, maar wie weet...

Hier zijn enkele dingen waar ik niet op heb gerekend:

Het was een geleidelijk besef, maar ik ben veel cynischer geworden. Ik weet niet waarom het gebeurde. Misschien zou het toch wel gebeurd zijn, maar ik schijn wijzer te zijn geworden in de gewoonten van de wereld, wat een andere manier is om te zeggen dat veel van mijn idealen zijn verbrijzeld.

Mijn geloof in God is omhooggeschoten, terwijl mijn geloof in veel andere dingen is gezonken.

Toen ik op de middelbare school zat, deed ik een boekverslag over De gebroeders Karamazov van Dostojewski.

Ik kreeg een A+++ voor dat verslag en de leraar schreef: "Ondanks je jeugd heb je een beginnend besef van de tragische gevoelens van het leven."

Vroeger was ik enorm naïef.

Ik weet dat sommigen misschien denken dat ik nu zelf naïef ben om te geloven dat God tegen me praat en dat het Zijn woorden zijn die ik opschrijf, maar ik ben me veel meer bewust van de ontberingen waarmee mensen in het leven worden geconfronteerd, meer bewust van het onrecht, de wreedheid, de domheid waar ik voorheen gewoon niet in geloofde.

Vroeger dacht ik dat alles ideaal moest zijn, dat ideaal de norm was.

Ik dacht dat iedereen goed wilde zijn en om goedheid gaf.

Ik dacht dat iedereen vond dat fouten rechtgezet moesten worden.

Ik wist niet dat persoonlijk gewin in de wereld zo'n motivator was.

Ik begreep niet hoe belangrijk geld voor zovelen was.

Vroeger dacht ik dat alles ideaal moest zijn en dat ideaal de norm was.

Ik dacht dat iedereen goed wilde zijn en om goedheid gaf.

Aan de positieve kant ben ik me nu ook meer bewust van al mijn geluk. Ik ken mezelf beter en ben nu dankbaarder voor mijn leven en mezelf zoals ik ben.

Ik ben meer vergeetachtig. God zei dat het niet uitmaakt wat we vergeten. Waar het om gaat, is wat we ons herinneren, en dat we Hem gedenken.

Toch ga ik de koelkast in en weet niet waarom etc.

Mijn smaak in kleuren is veranderd, zelfs radicaal.

Kleur is enorm belangrijk voor mij. Ik zou niet zonder kleur kunnen leven.

Ik ben bang dat als ik ooit tijd in de gevangenis zou moeten doorbrengen, ik zou sterven aan kleurgebrek.

Jarenlang was roze mijn favoriete kleur, vooral felroze. Daarna heb ik nogal wat jaren gehad waarin het lavendel en violet waren. Maar noch roze noch lavendel zijn geen favoriete kleuren meer.

Tot mijn verbazing is oranje dat wel! Ik ben gek op oranje. Ik kocht wat messen en vorken met oranje handvatten, als een koopje. Ik heb zelfs oranje schoenen! Later is dit veranderd en werd geel de favoriete kleur.

Onderstaand lees je hoe er meer liefde in mijn leven is. Het komt bijna bij elke hoek tevoorschijn. Als het echter om mijn eigen hart van liefde gaat, voel ik me meer afstandelijk of gedempt, alsof mijn liefde grijs is geworden.

Vroeger was dit meer intens of dacht ik dat ik dat deed, en nu kan het zijn dat ik minder liefheb en/of minder weet wat liefde is.

Behalve mijn liefde voor God, die blijft groeien, wat is er meer om lief te hebben. Misschien heb ik anders lief, maar dat weet ik niet. Het kan zijn dat ik neutraler ben, maar dat weet ik ook niet.

Ongeacht wat er niet is veranderd of welke onverwachte veranderingen er zijn gekomen, het leven is goed! Dromen komen uit.

Hier zijn enkele van de veranderingen waarvan ik denk dat we erop kunnen rekenen:

Het leven is leuker. Het gaat vlotter. Er zit meer liefde in. Het maakt niet uit in welke stad ik ben, in de supermarkt of bank of op straat, er zijn meer glimlachen. Ik denk dat alles in mijn leven makkelijker is. Niet perfect, maar wel makkelijker. Ik ontvang zoveel opbeurende e-mails, ongelooflijke e-mails, e-mails om voor te sterven. Ik ben verbaasd en nederig, en ik kan het nauwelijks geloven. Hoe kan er zoveel liefde zijn, en hoe kan het zijn dat ik het te zien krijg.

Ter vergelijking: mijn leven vóór Heavenletters™ leek een woestijn.

Ik denk niet dat ik ooit heb geweten dat er zoveel wonderen in de wereld waren of dat ik er ooit zoveel van zou kunnen tegenkomen.

De mensen die ik ontmoet zijn slimmer - briljant. Zelfs mensen die ik al heel lang ken - ze zijn zo lumineus geworden dat het mij de adem beneemt.

Ze zijn van de ene op de andere dag genieën en helden geworden!

Ja, door naar Gods woorden te luisteren, of er iets wordt weggewreven.

In de Heavenletters praat God vaak over het loslaten van het verleden en wrok en al het oude denken dat ons tegenhoudt.

Ik heb ontdekt dat loslaten ontzettend goed voelt. Soms kan ik het weloverwogen met gratie doen. Af en toe merk ik achteraf dat ik iets heb losgelaten. In ieder geval, als ik het kan, is loslaten een plezier. Hmmm, ik vraag me af of er alleen groei kan komen als er iets is losgelaten.

Het zelfbeeld moet veranderen. God wil het niet anders.

Ik ben brutaler en sterker. Vroeger was ik de meest verlegen persoon ter wereld. Nu noteer ik Gods woorden en verspreid ze elke dag.

Dat vergt moed! God en het schrijven met, van God hebben me aangemoedigd. Dit klinkt misschien afgezaagd, maar er zijn dingen die ik voor God doe die ik niet voor mezelf zou kunnen of willen doen.

Nog in geen honderdduizend jaar. Het is om je sterker te maken.

Toen ik een klein meisje was, las ik een boek genaamd Plucky Little Patsy, en ik wilde Patsy zijn. Ik wilde pit hebben, maar in het echte leven was ik op de achtergrond. Ik verlangde ernaar onzichtbaar te zijn, en ik verborg veel terwijl ik er ook naar verlangde om Patsy te zijn. Het heeft vele jaren geduurd, maar eindelijk ben ik Plucky Little Patsy!

Nu heb ik werk te doen, en het is van God, en ik kan niet verlegen blijven. Soms ben ik zelfs een venter. Ik nodig mensen rechts en links uit voor Heavenletters, Heavenletter-lezingen en Godwriting-workshops.

Ik heb nooit eerder tegen mensen gezegd, zegen voor jou of dat God je mag zegenen. Tenzij ze niesden. Mensen die dat wel deden, waren verdacht, en daar zou ik me zeker te veel voor schamen. Soms schaam ik me nu, maar ik doe het toch. Ik overdrijf niet, maar als ik God zegen je wil zeggen, of een e-mail wil ondertekenen met zegeningen, dan doe ik dat.

Onderdeel van stoutmoediger zijn is dat ik eerlijker ben. Ik spreek meer uit. Ik uit mijn gevoelens meer. Ik ben niet zo verontschuldiging over wat ik voel. Met kinderen had ik nooit moeite om te zeggen wat ik dacht, maar met volwassenen was ik bijna nooit eerlijk. Ik zei niets of beperkte me tot wat ik dacht dat goed ontvangen zou kunnen worden.

Ik heb een geweldige ontdekking gedaan. Het is: Pure eerlijkheid werkt. Het is een prachtige techniek. Het is magie. Het zou de oplossing kunnen zijn voor alle ellende van de wereld. Soms zeg ik nu zelfs nee zonder erover na te denken!

Ik de ochtenden sta ik op als een veertje (meestal).

Vroeger stond ik nooit vroeg op, behalve onder dwang.

Ik sta zeker niet vroeg op voor eigen schrijfwerk. Ik heb ook nooit zeven dagen per week twaalf uur per dag (of meer) voor mezelf gewerkt.

Ik gaf mezelf altijd aan alles wat ik deed, maar niet zo veel. Ik ben dankbaar dat ik 's ochtends iets groots heb om voor op te staan. Ik heb zin in mijn hele dag. Het gemak van Godwriting™ lijkt over te gaan in mijn eigen schrijven.

Godwriting™ stroomt meestal, soms sneller en onontkoombaar dan andere keren, soms langzamer. Mijn eigen schrijven was daarentegen altijd moeizaam. Ik zou uren en weken herzien en herzien en dan misschien alles weggooien. Nadat ik in de ban was van Godwriting™, merkte ik op een gegeven moment soms op: "Hé, mijn eigen schrijven komt er ook vanzelf uit."

Het schrijven van een advertentie of een schriftelijk verzoek kost me een eeuwigheid. Maar voor het grootste deel vloeit mijn eigen schrijven meer en komt het de eerste keer goed of bijna goed tevoorschijn.

Zeker veel makkelijker. Dat gebeurde niet meteen, maar het gebeurde wel.

Over het algemeen heb ik veel meer energie, meer vastberadenheid en doorzettingsvermogen.

Ik ben minder egoïstisch. Als ik tenminste denk aan mijn egoïsme in het verleden, kan ik nauwelijks geloven hoe egoïstisch ik was. Ik ben gekrenkt om te denken aan hoe egoïstisch.

Een van de grotere dingen is nu dat ik veel minder van streek ben door dingen dan vroeger. Verreweg.

***Er zijn ook veel minder dingen in mijn leven waar ik me druk over kan maken! *** Laten we hier sterren omheen doen en het e.e.a. rondbazuinen.

Ik raak nog steeds in de war, nijdig, geïrriteerd, geërgerd, boos, teleurgesteld, gekwetst, afgewezen, neerslachtig, radeloos, geagiteerd, angstig, geschikt om gebonden te worden, beu, verdrietig, ongelukkig, depressief, veroordelend - heb ik iets weggelaten?

Ik word soms nog steeds door dingen geraakt, maar ik schat dat alle negatieve emoties zoals ze optreden, zijn verminderd.

Ik ben dankbaarder. Zelfs als iets in mij of het leven mijn vrede en mijn gevoel van God afsnijdt, realiseer ik me hoeveel van mijn leven vroeger een groot drama was. Nu niet meer. Dus nu ben ik dankbaar voor een beetje verstoring en het bewustzijn dat het met zich meebrengt.

Onnodig te zeggen dat God een grote rol speelt in mijn leven. Vanuit het niets heeft Hij het overgenomen. Ik word een weg geruimd door Zijn aanwezigheid. Ik ben verliefd. De opsomming. Ik ben nog steeds een allegaartje, maar de mix ervan is anders.

Het verhaal van mijn vroege kinderjaren

Lieve lezers, dit stuk uit mijn vroege jeugd maakt heel duidelijk dat er in mijn vroege jeugd niets was dat wees op Godwriting™ of spiritualiteit.

Ik kon in ieder geval niets zien. Als je iets ziet, laat het me weten!

Maar deze afwezigheid van voorafschaduwing benadrukt nogmaals dat iedereen met God kan corresponderen.

Er zijn geen voorwaarden en er zijn geen contra-indicaties. Wat het leven tot nu toe ook is geweest, correspondentie is mogelijk.

Er zijn geen uitzonderingen.

Toen ik dit snelle overzicht van mijn vroege jeugd schreef, ontdekte ik enkele dingen over mezelf waar ik geen idee van had.

Ik had nooit gedacht dat joods geboren zijn een grote factor in mijn leven was, maar nu ik dit schrijf, zie ik dat het enorm was.

Terugkijkend, hoe lukraak alles in mijn jeugd was. Was het zo? Van alles wat ik nu kan zien, leidde ik mijn leven blindelings. Is dit zo?

Bij het schrijven van dit korte stuk ontdekte ik dat ik verschillende levens leidde – twee, drie, vier, vijf! - en ik was niet echt helemaal thuis in een van hen. Was jouw leven ook zo gevuld met tegenstrijdigheden?

Mijn ouders

Ik was de jongste van vijf kinderen. Ik had één broer die drieëntwintig jaar ouder was dan ik. Mijn vader was slager. Mijn moeder werkte samen met mijn vader in de kruidenierswinkel. Mijn ouders werkten lange uren en ze waren zwaar.

Mijn vader was op zijn achttiende vanuit Rusland naar dit land gekomen om pogroms en dienstplicht in het Russische leger te vermijden. Zijn eerste nacht in Amerika sliep hij op de veranda van een neef en hilde. Hij vond zijn weg door X'en op trottoirs te markeren met een steen. Hij kreeg een baan bij een vleesgroothandel, waar hij het vet van vlees afsneed.

Op een avond ging hij naar de avondschool. De leraar promoveerde hem onmiddellijk naar de tweede klas. Mijn vader was zo bang dat hij de evaluatie van de leraar niet kon waarmaken dat hij nooit meer terugging.

Mijn vader dacht dat hij graag advocaat was geworden, misschien zelfs rechter. Hij dacht dat dat de hoogste dingen waren die iemand kon zijn.

Maar in die tijd verdienden mensen gewoonweg de kost en dachten ze niet veel na over wat ze liever zouden doen.

Mijn moeder kwam op haar twaalfde in haar eentje vanuit Vilna, Polen, dat toen Rusland was, naar dit land. Ze had geen jeugd gehad. Haar vader was kort na haar geboorte overleden, haar moeder met dochters achterlatend, mijn moeder de zevende en jongste. Toen mijn moeder vier jaar oud was, zorgde ze voor andere kinderen en waste ze kleren in de rivier om een centje te verdienen. Toen ze zeven of acht was, ging ze werken voor een neef die een bakkerij had.

Dat betekende dat mijn moeder bij de bakker woonde, voor 3 uur 's nachts opstond om het vuur voor de oven aan te maken en later in het donker het brood te bezorgen.

Op een ochtend vond ze een briefje van 100 roebel op straat. Dat maakte haar moeder bekend in de synagoge.

Het verhaal gaat dat de man die het had verloren zei, voor haar eerlijkheid, dat mijn moeder het kon houden, en dat is hoe mijn moeder het geld had om naar dit land te komen.

Toen mijn moeder hier aankwam, stak ze haar haar op en kon doorgaan voor zestien en kreeg een baan in een sigarenfabriek voor \$ 2,00 per week. Toen ze echt zestien was, trouwde ze met de zoon van een rabbijn en kreeg ze mijn broer Bennie en mijn zus Sylvia. Nog getrouwd, ontmoette ze mijn vader en ze werden verliefd. Mijn broer Sid, zeven jaar ouder dan ik, kwam uit het ei, daarna mijn zus Eleanor, vijf jaar ouder, en toen ik.

Toen kwam ik ter plaatse

Mijn moeder ging weer aan het werk in de winkel toen ik twee weken oud was. Ik was het enige kind dat mijn moeder niet voedde.

Het is niet om het persoonlijk op te vatten, maar mijn moeder wilde niet nog een kind. Ik ben opgegroeid met een verhaaltje voor het slapengaan over hoe mijn vader mijn moeder geld uit de kassa zag halen, hoe hij achterdochtig was, haar volgde naar een dokterspraktijk en haar ervan weerhield een abortus te ondergaan. Ik kreeg dit verhaal keer op keer te horen op dezelfde manier waarop een kind het verhaal van Goudlokje en de drie beren wordt verteld. En elke keer dat ik het hoorde, hield ik mijn adem in om te zien hoe het afliep.

Iemand die Mamie heette, zorgde eerst voor mij. Toen iemand die Martha heette. En toen Margaret tot ik zeven was. Interessant dat hun namen allemaal begonnen met dezelfde klank als mama.

Als mijn vader en moeder op doordeweekse dagen om zeven uur 's avonds thuiskwamen van de winkel (middernacht op zaterdag na het bezorgen van bestellingen), kookte mijn moeder en bracht mijn vader tijd met mij door.

Het was een liefdevolle tijd met mijn vader, terwijl mijn moeder heerlijk Joods eten kookte. Dit in tegenstelling tot het witte Wonderbrood (merk) en de tomatensoep van Campbell die Margaret ons gaf. Toen ik zeven was, ging Margaret weg. Er was nu niemand thuis. Niemand stuurde me naar school. Mijn moeder maakte me voor drie uur 's ochtends wakker om me chocolademelk en toast te geven voordat ze naar haar werk ging, en ik ging weer slapen. Er was niemand thuis om me te begroeten toen ik terugkwam van school. Niemand vertelde me wanneer ik moest opstaan of wat ik moest doen. Niemand vertelde me wat ik wel of niet moest dragen.

Als iemand me uitnodigde voor een verjaardagsfeestje, ging ik in mijn eentje naar de winkel om iets te kopen. Ik wist niet hoe ik cadeautjes moest inpakken. Niemand zei dat ik mijn huiswerk moest maken of wat dan ook. Toen ik onderwijzeres werd, was ik verrast toen ik zag hoe ouders hun kinderen huiswerk lieten maken. Hoe alleen of eenzaam ook, het werd me bespaard dat er een volwassene boven me zweefde, en ik had de vrijheid om te leren kennen wie ik was. Maar natuurlijk, ik dacht dat ik altijd wilde zijn zoals iedereen.

De omgeving waarin ik ben geboren

Mijn moeder zei dat we het eerste joodse gezin waren dat naar Longmeadow, Massachusetts, verhuisde.

Ik ben geboren in de hal boven op Colton Place 123. Mijn ouders spraken Jiddisch, maar er was geen religieuze naleving. Eigenlijk werd thuis religie belachelijk gemaakt.

Op welke manier een kind deze dingen ook weet, ik wist dat ik me schaamde dat we joods waren, hoewel ik natuurlijk geen idee had wat joods was. Als de kinderen op school me vroegen, zoals ze iedereen in de klas vroegen, wat geef je op voor de vastentijd, mompelde ik dat ik het nog niet wist. Ik wist niet wat joodse feestdagen waren, en ik wist zeker niet dat ik op een feestdag thuis moest blijven. Er werd wat spot gedreven met joodse feestdagen en mij, en ik herinner me dat ik van school naar huis haastte om er even tussenuit te gaan.

Kerstmis

Maar ik wist wel van Kerstmis, want het werd gevierd op scholen. Chanoeka niet, maar ik betwijfel of ik me meer een onderdeel van Chanoeka zou hebben gevoeld dan van Kerstmis. Ik hoorde er ook niet bij.

Op kerstavond werkten mijn vader en moeder tot extra laat voor het bezorgen van bestellingen. Toen Margaret nog bij ons was - Margaret kwam bij ons toen ze zestien was omdat haar familie het zich niet kon veroorloven om haar te voeden - ze kreeg kost en inwoning en 50 cent per week – ze bleef bij ons tot ik zeven was. Soms deed ze een zakdoek over mijn hoofd en nam ze me mee naar de katholieke kerk. Op kerstavond gingen we met de bus naar haar huis. Kerstmis was een grote gebeurtenis voor de familie van Margaret. Hoe arm ze ook waren, ze zouden een cadeau voor me hebben. Eens was er een in papier gewikkeld cadeau en Margarets familie vroeg aan mij of ik wist wat het was. Omdat ik tijd doorbracht in de kruidenierswinkel van mijn vader en heel bekend was met alles wat daar verkocht werd, dacht ik dat het een kip was! Maar natuurlijk was het een pop! In een bepaald jaar gaf Margarets familie mij een boek. Zij wisten hoeveel ik van boeken hield. Nu kan ik voelen hoe mij hart en ogen oplichtten.

Toen ik zeven was, ging Margarets leven een andere weg en bracht ik kerstavonden alleen door. In een bepaald jaar hoorde een buurman dat ik alleen was en kwam aan de deur en stond erop dat ik bij hun thuis zou komen. Ik herinner me hun lieve vriendelijkheid, maar natuurlijk, hoe aardig ze ook waren, en ook omdat ze zo aardig waren, voelde ik me erg apart. Dit gevoel van buitenstaander zijn achtervolgde me het grootste deel van mijn leven.

Mijn broers en zussen

Een andere opmerkelijke herinnering is dat ik naar de zolder ging en deze poster uitrolde en oprolde van wat volgens mijn moeder een babyfoto was van mijn broer Bennie. Er scheen een prachtige ster op hem. Mijn moeder kon overdrijven en ik wist dat ik alles wat ze zei met een korreltje zout moest nemen. Maar ik wist nooit zeker of dat mijn broer op de foto was. Nu weet ik zeker dat het een foto was van het kindje Jezus. Mijn moeder zou het alleen hebben gehouden omdat het haar deed denken aan mijn broer Bennie. Hoe ze de poster ooit in haar bezit heeft gekregen, ik heb geen idee. Mijn broer Bennie was een engel voor me. Zelf geen gelukkig man, hij was altijd blij om anderen gelukkig te maken. Op een dag bracht hij me een puppy! Hij nam me mee als hij eieren bezorgde of ophaalde bij boerderijen. Toen ik op de middelbare school en universiteit zat, bracht hij op zondagochtend vroeg bloemen en de New York Sunday Times terwijl ik nog sliep, en ik zou ze vinden als ik laat wakker werd. Mijn zus Sylvia was al getrouwd toen ik geboren werd. Ze was het tegenovergestelde van Bennie, schijnbaar niet op de hoogte van de gevoelens van anderen. Mijn broer Sid was altijd goed voor me, maar niet verantwoordelijk voor me.

Mijn zus Eleanor, die vijf jaar ouder was, was vernederend. Dit werd moeilijker gemaakt omdat er niemand was nee te zeggen tegen haar.

Het was nooit gemakkelijk het over en weer met Eleanor en mij, en toch leerde ze me als kind het alfabet en tellen, en toen ik volwassen was, was ze er altijd als ik in nood was.

School

Godzijdank voor school. Terugkijkend kan ik niet zeggen dat ik het geweldig vond, maar ik wist niet, hoe er niet van te houden. Ik kan me niet voorstellen wat ik zonder zou hebben gedaan. Ik weet wel dat ik graag naar school ging.

Scholen waren toen behoorlijk streng en niet in de eerste plaats liefdevolle plaatsen, maar ik had een lerares uit de tweede klas, juffrouw Bancroft, die van me hield. Op mijn zevende verjaardag nam ze me op schoot. Ze was een vrouw met geblondeerd haar, wat in die tijd gedeclasserd was.

Op de basisschool heb ik 1 jaar les van haar gehad. Ze trouwde en werd mevrouw Ballard en verhuisde naar New Hampshire.

Onze derde klas schreef haar het volgende jaar, en ze schreef terug en ze zei dat mijn handschrift het beste van allemaal was.

Ik hield van verhalen en composities en kunst en deed het goed op school, maar ik werd er niet door verlicht. Ik herinner me dat ik in de achtste klas over metaforen en vergelijkingen leerde en een herkenning voelde van iets geweldigs. Misschien was dit een voorloper – of herinnering – van de prachtige beeldspraak die God later zou geven in Heavenletters™.

Ik leidde een dubbelleven

En op zoveel manieren; Joods thuis, Engels op school.

Slim op school, maar dom thuis.

Joods, maar nergens Joods behalve in naam. Woonde in een zeer heidense buurt waar ik een rareiteit was. Maar de buurt in Springfield, een paar kilometer verderop, waar mijn getrouwde zus woonde, was het andersom. Iedereen was joods. Ik ging heen en weer in beide werelden.

Zoals eerder vermeld, heb ik oprecht Joods eten gegeten - heerlijke rogge- en roggebroodbroodjes gemaakt zoals vandaag de dag niet meer wordt gedaan en geweldig Joods eten, mijn moeder kookte op zondag urenlang met alle liefde in haar hart. Gedurende de week was het Campbells Tomatensoep en boterhammen met pindakaas gemaakt van dat witte sponsachtig Wonderbrood. We waren arm, maar woonden in een welvarende stad.

Margaret, het jonge meisje die voor ons zorgde totdat ik zeven jaar was en die mij meenam naar haar huis. Zij leefde in een arme buurt, zichtbaar arme buurt, op de manier dat er een bord was waarop dat stond.

Voor de familie van Margaret en de kinderen met wie ik daar speelde, was ik een rijk meisje. Mijn vader had tenslotte een zwarte Buick.

En ik neem aan dat als je kijkt waar het op aankomt, wij allemaal twee levens leiden, een aards leven en een Goddelijk leven.

<https://heavenletters.org/the-story-of-heavenletters-all-in-one-page.html>

Vertaling: A. Tjelpa januari 2023